

Навернення

Марія Козиренко

НАВЕРНЕННЯ

(коли діти були дітьми)

Слава богам нашим, маємо

справжню віру, яка не потребує

человічеських жертв.

"Велесова книга"

Дерев'яний гном на дитячому майданчику схожий на язичницького ідола. На його капищі — червона гойдалка й виїджена до блиску дитячими чобітьми залізна гірка. Йому в жертву приносять пластмасові лопатки, відерця й формочки, гумових зайчиків, машинки, паперових ляльок, палички від морозива й обгортки цукерок... Вівтар-пісочниця повна того добра. Там щодня розкошують жерці: у ритуальних підгузках і сандаликах, комбінезонах і панамках, вони розігрують дійства з життя свого бога, ворожать на піску і намагаються не звертати уваги на голоси матерів і бабусь-іновірок з лавки біля під'їзду. Пенсіонерки-місіонерки... Щодня вони проповідують жерцям. І на капищі дерев'яного гнома кожен знає їхню першу заповідь: "Не зроби!"

Жерці вірять і відають. Але з часом одкровення богів у шелестінні листя і цвіріньканні горобців над пісочницею стають їм усе незрозуміліші, а голоси іновірок з лавки — навпаки. І от, коли сонце вже потребує трохи менше часу, щоби досягнути промінням маківок голів жерців, вони, непомітно для самих себе, старішають і вмирають, перетворюючись на молодих носіїв іншої віри, але лише для того, щоби відродитися знов — у наступному поколінні жерців, так само приречених забути своїх богів.